

**АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС;
ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО**

УДК 342.9:351:174

DOI 10.36919/3041-1149(Print).11.2025.19-25

А. М. Соцька,
доктор юридичних наук,
радник Голови національної асамблеї
осіб з інвалідністю України
(на громадських засадах)
email: kutsa_alla_85@ukr.net
ORCID 0000-0002-6633-9192;

П. Ю. Кравчук,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри права,
ПВНЗ «Європейський університет»
email: petro.kravchuk@e-u.edu.ua
ORCID 0000-0003-4246-974X

**ДОБРОЧЕСНІСТЬ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ
ЯК ЕЛЕМЕНТ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ:
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ**

Доброчесність державних службовців є ключовим чинником ефективного публічного управління та фундаментальною складовою правового статусу публічного службовця. Вона забезпечує реалізацію публічного інтересу, підвищує довіру громадян до органів влади, формує культуру етичної поведінки та запобігає корупційним проявам. Незважаючи на закріплення принципу доброчесності в законодавстві України, його практична реалізація стикається з рядом системних проблем, серед яких: фрагментарність нормативно-правової бази, відсутність чіткого визначення ключових понять, недостатньо ефективні механізми контролю та слабка корпоративна культура. Додатково зовнішні чинники, як-от політизація призначень, низька заробітна плата та нестійкість державної служби, знижують мотивацію службовців до дотримання етичних стандартів.

Дослідження здійснено на основі аналізу наукових публікацій, законодавчих і нормативно-правових актів, міжнародного досвіду, зокрема практики Франції та Нідерландів. Встановлено, що доброчесність охоплює комплекс елементів: запобігання конфлікту інтересів, прозорість і підзвітність, професійну компетентність, політичну нейтральність, відповідальність і дисциплінованість. Адміністративно-правові механізми забезпечення доброчесності поділяються на превентивні, контрольні та репресивні. Превентивні механізми охоплюють добір кадрів, навчання й формування етичної культури; контрольні – внутрішній, зовнішній і громадський контроль; репресивні – дисциплінарну, адміністративну, цивільно-правову й кримінальну відповідальність.

У дослідженні також зазначається потреба в системному підході до вдосконалення адміністративно-правового регулювання доброчесності в Україні. До пріоритетних заходів належать уточнення та гармонізація нормативно-правових актів, підвищення ефективності превентивних і контрольних механізмів, запровадження практично орієнтованого навчання для службовців, формування корпоративної культури етичної поведінки й посилення громадського

контролю. Реалізація таких заходів сприятиме підвищенню прозорості та підзвітності державної служби, зміцненню довіри громадян і формуванню належного врядування в Україні.

Ключові слова: доброчесність, державна служба, публічне управління, адміністративно-правове регулювання, етичні стандарти, корупційні ризики, підзвітність, прозорість, публічний інтерес.

Постановка проблеми та її актуальність. Доброчесність державних службовців є фундаментальною категорією публічного управління та ключовим чинником ефективного й прозорого функціонування державної служби. Вона забезпечує реалізацію публічного інтересу, підвищує довіру громадян до органів влади, формує культуру етичної поведінки й запобігає корупційним проявам. В умовах сучасних трансформаційних процесів в Україні проблема доброчесності набуває особливої актуальності. Незважаючи на закріплення доброчесності як принципу державної служби в законодавстві, на практиці реалізація цього принципу стикається з рядом системних перешкод. Серед них – фрагментарність нормативно-правової бази, відсутність чіткого визначення ключових понять, недосконалі механізми контролю та слабка корпоративна культура. Додатково зовнішні чинники, як-от політизація призначень, низький рівень оплати праці та нестійкість державної служби, знижують мотивацію службовців до дотримання етичних стандартів.

Комплексність проблем у сфері доброчесності обумовлює потребу в системному підході до адміністративно-правового регулювання, що охоплює правове закріплення етичних норм, превентивні, контрольні та репресивні механізми, підвищення професійної компетентності службовців і формування корпоративної культури. Актуальність дослідження полягає в потребі розробки дієвих механізмів забезпечення доброчесності, що не лише закріплюють етичні норми на рівні закону, а й забезпечують їхнє практичне виконання, а також адаптації найкращого міжнародного досвіду до українських умов.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі принцип доброчесності розглядається як ключовий елемент правового статусу та моральних засад діяльності державного службовця. Ю. Битяк визначає доброчесність як чесне й сумлінне виконання службових обов'язків із недопущенням зловживань владою та корупційних дій [2]. Д. Белов і М. Белова підкреслюють, що доброчесність є невід'ємною складовою правового статусу державного службовця [2]. В. Колпаков, Є. Курінний та А. Шарая зазначають, що адміністративно-правове забезпечення реалізації принципу доброчесності має визначальне значення, оскільки адміністративне право дає змогу застосовувати матеріальні, процесуальні й регулятивні механізми правового впливу [3]. Міжнародний досвід, зокрема дослідження К. Чеченко щодо Франції та Нідерландів, показує різні підходи до правового закріплення етичних норм – від декларативного (Франція) до більш гнучкого (Нідерланди), що може бути корисним для вдосконалення української системи [8].

Метою дослідження є комплексний адміністративно-правовий аналіз доброчесності державних службовців як елемента публічного управління, виявлення проблемних аспектів правового регулювання й практики забезпечення доброчесності, а також розробка пропозицій щодо вдосконалення адміністративно-правових механізмів її впровадження в систему державної служби України.

Виклад основного матеріалу. Доброчесність державних службовців є комплексним багатоаспектним поняттям, що охоплює етичні, правові та управлінські виміри професійної діяльності осіб, уповноважених на виконання функцій держави. Науковець Ю. Битяк, аналізуючи діяльність державних службовців крізь призму загальноправових і моральних засад, виокремлював принцип доброчесності як один із ключових. На його думку, доброчесність передбачає чесне та сумлінне виконання службових обов'язків, що охоплює неприйняття будь-яких проявів зловживання владою чи посадою, недбалого або безвідповідального ставлення до роботи, а також корупційних правопорушень [2, с. 176].

На нашу думку, в адміністративно-правовому розумінні доброчесність можна визначити як сукупність правил етичної поведінки, встановлених законодавством і підзаконними актами, дотримання яких є обов'язковим для державних службовців під час виконання ними службових

повноважень і в позаслужбовій діяльності, якщо вона може вплинути на репутацію державної служби.

Законодавство України закріплює доброчесність як один із основоположних принципів державної служби. Зокрема, Закон України «Про державну службу» визначає доброчесність як спрямованість дій державного службовця на захист публічних інтересів і відмову державного службовця від превалювання приватного інтересу під час здійснення наданих йому повноважень [5]. Це визначення підкреслює правову природу доброчесності як обов'язкової вимоги до поведінки публічного службовця, порушення якої зумовлює юридичну відповідальність.

Д. Белов і М. Белова зазначають, що сучасне трактування доброчесності вже не обмежується лише морально-етичними вимогами до поведінки публічного службовця. Натомість доброчесність розглядається як невід'ємна складова його правового статусу та як важливий елемент у процесі проходження державної служби [1, с. 215].

У сфері публічного управління доброчесність, на наше переконання, доцільно розглядати як комплексну категорію, що охоплює кілька взаємопов'язаних елементів. Насамперед вона передбачає запобігання конфлікту інтересів, коли приватні інтереси службовця можуть впливати на об'єктивність ухвалення рішень; відповідні адміністративно-правові механізми охоплюють декларування потенційних конфліктів, обмеження щодо сумісництва та отримання подарунків.

Важливим аспектом є прозорість і підзвітність діяльності державних службовців, що забезпечуються відкритістю інформації про роботу органів влади, декларуванням доходів і майна та регулярною звітністю перед суспільством. Це сприяє формуванню довіри громадян і зміцненню культури відповідального управління.

Не менш значущою складовою доброчесності є професійна компетентність, яка охоплює наявність відповідних знань і навичок, а також постійний професійний розвиток. Водночас політична нейтральність і неупередженість залишаються ключовими передумовами ефективного та стабільного функціонування державної служби в умовах політичної варіативності.

Завершує систему доброчесності відповідальність і дисциплінованість, що вимагають від службовця дотримання службових стандартів та готовності відповідати за прийняті рішення. У сукупності ці елементи формують цілісний адміністративно-правовий підхід до забезпечення доброчесності як фундаментальної складової публічного управління.

Розглядаючи систему адміністративно-правового регулювання доброчесності державних службовців в Україні, варто зазначити, що вона ґрунтується на конституційних принципах і конкретизується в ряді законодавчих актів. Конституція України в статті 19 закладає фундаментальні засади, визначаючи, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їхні посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень і в спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [4]. Це положення встановлює принцип законності в діяльності державних службовців як базову передумову доброчесної поведінки.

Ключовим законодавчим актом у сфері регулювання доброчесності є Закон України «Про державну службу», який не лише визначає доброчесність як принцип державної служби, але й встановлює конкретні правила етичної поведінки державних службовців. Закон передбачає обов'язок дотримання правил етичної поведінки, запобігання виникненню конфлікту між приватними інтересами державного службовця та публічними інтересами, пріоритет служби публічним інтересам під час виконання службових обов'язків. Важливим є те, що порушення правил етичної поведінки є підставою для притягнення до дисциплінарної відповідальності аж до звільнення з посади [5].

Також вважаємо за потрібне звернути увагу на Закон України «Про запобігання корупції», який встановлює правові й організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст і порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів. Цей Закон безпосередньо пов'язаний з доброчесністю, оскільки корупційні прояви є антиподом доброчесної поведінки. Також Закон встановлює обмеження щодо використання службових повноважень і пов'язаних з ними можливостей, обмеження щодо одержання подарунків, обмеження сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, обмеження спільної роботи близьких осіб, вимоги фінансового контролю через інститут декларування [6].

Загальні правила етичної поведінки державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування, затверджені наказом Національного агентства України з питань державної служби, деталізують вимоги до поведінки публічних службовців. Зокрема, правила охоплюють широке коло питань: від загальних принципів поведінки до конкретних ситуацій, в яких державний службовець повинен діяти в певний спосіб. Також встановлюються правила щодо поведінки в ситуаціях можливого конфлікту інтересів, взаємодії з громадянами й представниками бізнесу, використання службової інформації, поведінки в публічному просторі та соціальних мережах [7].

На наше переконання, адміністративно-правові механізми забезпечення доброчесності державних службовців можна класифікувати на превентивні, контрольні та репресивні. Превентивні механізми спрямовані на запобігання недоброчесній поведінці та формування культури доброчесності через добір кадрів за етичними критеріями, навчання, консультування та пробацію нових службовців, хоча на практиці оцінювання доброчесності часто носить формальний характер. Контрольні механізми охоплюють внутрішній і зовнішній контроль, а також громадський моніторинг, зокрема через систему електронного декларування, що підвищує прозорість майнового стану та підзвітність, проте ефективність залежить від якості даних і активності громадськості. Репресивні механізми передбачають дисциплінарну, адміністративну, цивільно-правову та кримінальну відповідальність, де останні більш дієві, але їхнє застосування значною мірою залежить від доказової бази й незалежності органів влади.

У сукупності ці механізми формують цілісну адміністративно-правову систему забезпечення доброчесності, проте реальна ефективність визначається не лише наявністю норм, а й практичним їхнім застосуванням.

Зокрема, В. Колпаков, Є. Курінний та А. Шарая підкреслюють, що адміністративно-правове забезпечення реалізації принципу доброчесності в державній службі України має визначальне значення. Це зумовлено фундаментальною природою адміністративного права, його здатністю регулювати відносини через матеріальні й процесуальні норми, регулятивні та охоронні механізми, а також за допомогою методів правового впливу, зокрема адміністративного примусу [3, с. 685].

Також доцільно звернути увагу на міжнародний досвід. Аналіз практики правового регулювання доброчесності в державній службі різних країн свідчить про широкий спектр підходів і механізмів, які можуть бути застосовані в Україні. Зокрема, європейські держави, що слугують прикладом для реформування української державної служби, створили комплексні системи забезпечення доброчесності, що поєднують суворі правові норми та механізми їхньої реалізації з формуванням культури етичної поведінки серед державних службовців.

К. Чеченко в своєму дослідженні проаналізувала питання доброчесності в державній службі Франції та Королівства Нідерландів. На підставі її висновків у нас виникли певні твердження щодо порівняльних особливостей цих країн і можливостей застосування їхнього досвіду в Україні [8, с. 671–674].

На нашу думку, у Французькій Республіці законодавство державної служби встановлює загальний обов'язок посадових осіб виконувати свої функції з гідністю, неупередженістю, чесністю та порядністю. Можна стверджувати, що сутність цих морально-етичних цінностей не деталізується через правові дефініції, а конкретні механізми їхньої реалізації відсутні. Переконані, що, порівняно з Україною, де доброчесність закріплена як окремий принцип державної служби з нормативними засадами й контрольними механізмами, французький підхід є більш декларативним. Водночас французькі державні службовці мають правовий обов'язок дотримуватися чесності в професійній діяльності, що забезпечує певний рівень етичної поведінки та сприяє належному врядуванню.

Щодо Королівства Нідерландів, варто зазначити, що законодавство державної служби не передбачає окремого закріплення принципів або засад доброчесності та не встановлює прямого обов'язку дотримуватися етичних норм поведінки. На нашу думку, це свідчить про більш гнучкий і непрямий підхід до регулювання службової етики порівняно з Україною та Францією. Водночас нідерландське законодавство приділяє увагу службовій поведінці посадовців, хоч і

без формального закріплення етичних норм. Переконані, що ключовим аспектом, який об'єднує інститути державної служби всіх трьох країн, є запровадження доброчесності як антикорупційного чинника та механізму забезпечення належного врядування.

Аналіз сучасного стану адміністративно-правового регулювання доброчесності державних службовців в Україні виявляє ряд системних проблем, що перешкоджають ефективному впровадженню стандартів етичної поведінки. Незважаючи на зусилля законодавця, нормативно-правова база залишається фрагментарною, містить прогалини та суперечності, а багато понять, пов'язаних з доброчесністю, не мають чіткого визначення, що створює простір для різнотлумачень. Існуючі механізми забезпечення виконання норм про доброчесність часто є неефективними: органи контролю не мають достатніх ресурсів і повноважень, процедури розгляду повідомлень про порушення надто тривалі та забюрократизовані, а притягнення до відповідальності відбувається рідко.

Крім того, рівень обізнаності державних службовців щодо стандартів доброчесності та їхнього практичного застосування залишається низьким, навчальні програми з етики мають формальний характер і неорієнтовані на реальні ситуації. Неефективною є й корпоративна культура в органах влади, де часто зберігаються практики фаворитизму, а спроби дотримуватися високих етичних стандартів можуть зустрічати опір колег і керівництва. Значний вплив на доброчесність мають також зовнішні чинники: низька заробітна плата, політизація призначень на посади та нестійкість державної служби підривають мотивацію до дотримання етичних норм. Отже, комплекс цих проблем істотно ускладнює формування й підтримання високих стандартів доброчесності в державній службі України.

Якщо піднімати питання вдосконалення адміністративно-правового регулювання доброчесності державних службовців в Україні, то воно потребує комплексного підходу. Потрібно уточнити й узгодити нормативно-правові акти, забезпечивши чітке визначення ключових понять, пов'язаних із доброчесністю, і гармонізацію норм щодо конфлікту інтересів, обмежень для службовців і механізмів контролю. Ефективність інституцій, відповідальних за дотримання стандартів доброчесності, можна підвищити через розширення їхніх повноважень, забезпечення достатніх ресурсів та оптимізації процедур розгляду порушень, що сприятиме оперативності й зменшенню бюрократичних перешкод.

Важливим є підвищення рівня обізнаності державних службовців щодо етичних стандартів через практично орієнтовані навчальні програми, тренінги та консультації з вирішення етичних дилем. Формування корпоративної культури, що підтримує доброчесну поведінку, передбачає запровадження внутрішніх кодексів етики, захист осіб, які повідомляють про порушення, та систему заохочень за дотримання високих стандартів. Значну роль відіграє мінімізація впливу зовнішніх чинників: підвищення заробітної плати, забезпечення стабільності кар'єрного просування й зменшення політичного впливу на призначення. Крім того, потрібно посилювати громадський контроль через доступність інформації про діяльність державних службовців, оперативне реагування на сигнали громадськості та підвищення прозорості процедур.

Реалізація цих заходів дасть змогу створити ефективну систему забезпечення доброчесності, що поєднуватиме правове регулювання, контроль, етичну підготовку та суспільний нагляд, і стане важливим чинником формування належного врядування в Україні.

Висновки. Дослідження свідчить, що доброчесність державних службовців є багатовимірним феноменом, який поєднує правові, етичні та управлінські аспекти діяльності публічних службовців. В Україні доброчесність закріплена як принцип державної служби й охоплює превентивні, контрольні та репресивні механізми, що регламентують запобігання конфлікту інтересів, прозорість діяльності, підзвітність перед громадськістю, професійну компетентність, політичну нейтральність і дисциплінованість.

Незважаючи на наявність нормативно-правової бази, ефективність забезпечення доброчесності в практичній діяльності державних службовців залишається обмеженою через фрагментарність законодавства, недосконалі контрольні механізми, низький рівень обізнаності службовців щодо етичних стандартів і слабку корпоративну культуру. Додатково зовнішні чинники, як-от політизація, нестабільність державної служби та недостатня оплата праці, створюють перешкоди для формування стійких норм етичної поведінки.

На нашу думку, підвищення ефективності адміністративно-правового регулювання доброчесності потребує комплексних заходів, що охоплюють уточнення й гармонізацію нормативно-правових актів, удосконалення превентивних і контрольних механізмів, впровадження практично орієнтованого навчання та тренінгів для службовців, формування корпоративної культури етичної поведінки й посилення громадського контролю. Реалізація цих заходів дасть змогу створити дієву систему доброчесності, що сприятиме підвищенню прозорості та підзвітності державної служби, зміцненню довіри громадян і формуванню належного врядування в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Белова М., Белов Д. Доброчесність в органах державної влади як елемент правової ідеології сучасного суспільства. *Науковий вісник ужгородського національного університету. Серія Право*. 2025. Т. 5, № 86. С. 213–217. URL : <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.32>
2. Битяк Ю. П. Державна служба в Україні: організаційно-правові засади : монографія. Х. : Право, 2005. 304 с. URL : https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/MONOGRAFIJ_2011/BITYK_2005.pdf
3. Колпаков В., Курінний Є., Шарая А. Про особливий формат адміністративно-правового забезпечення реалізації принципу доброчесності в державній службі України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 1. С. 682–686. URL : <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-1/162>
4. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>
5. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text>
6. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
7. Про затвердження Загальних правил етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування : наказ Нац. агентства України з питань держ. служби від 05.08.2016 № 158. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1203-16#Text>
8. Чеченко К. Доброчесність як принцип державної служби України та зарубіжних країн: компаративно-правовий аналіз морально-етичної цінності (на прикладі Французької республіки та Королівства Нідерландів. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 5. С. 671–675. URL : <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-5/162>

REFERENCES

1. Belova, M. & Belov, D. (2025). Dobrochesnist v organakh derzhavnoi vlady yak element pravovoi ideologii suchasnoho suspilstva [Integrity in Public Authorities as an Element of the Legal Ideology of Modern Society]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu. Seriya Pravo*, 5 (86), 213–217. URL : <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.32> [in Ukrainian].
2. Bityak, Y. P. (2005). Derzhavna sluzhba v Ukrayini: orhanizatsiyno-pravovi zasady : monografiia [Public Service in Ukraine: Organizational and Legal Foundations : monograph]. Kharkiv : Pravo. 304 p. URL : https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/MONOGRAFIJ_2011/BITYK_2005.pdf [in Ukrainian].
3. Kolpakov, V. & Kurinnyi, Y. & Sharaya, A. (2023). Pro osoblyvyi format administratyvno-pravovoho zabezpechennia realizatsii pryntsyphu dobrochesnosti v derzhavnii sluzhbi Ukrayiny [On the Special Format of Administrative-Legal Support for the Implementation of the Principle of Integrity in the Civil Service of Ukraine]. *Yurydychnyi naukovyi elektronichniy zhurnal*, 1, 682–686. URL : <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-1/162> [in Ukrainian].
4. Constitution of Ukraine dated 28.06.1996 No. 254к/96-ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text> [in Ukrainian].
5. Law of Ukraine on Civil Service dated 10.12.2015 No. 889-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text> [in Ukrainian].

6. Law of Ukraine on Prevention of Corruption dated 14.10.2014 No. 1700-VII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> [in Ukrainian].

7. Order of the National Agency of Ukraine for Civil Service on Approval of the General Rules of Ethical Conduct of Civil Servants and Local Government Officials dated 05.08.2016 No. 158. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1203-16#Text> [in Ukrainian].

8. Chechenko, K. (2022). Dobrochesnist yak pryntsyyp derzhavnoi sluzhby Ukrayiny ta zarubizhnykh krain: komparatyvno-pravovyi analiz moralno-etychnoyi tsinnosti (na prykladi Frantsuzkoi Respubliky ta Korolivstva Niderlandiv) [Integrity as a Principle of Civil Service in Ukraine and Foreign Countries: A Comparative Legal Analysis of Moral and Ethical Value (on the Example of France and the Kingdom of the Netherlands)]. *Yurydychnyi naukovyi elektronichniy zhurnal*, 5, 671–675. URL : <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-5/162> [in Ukrainian].

A. M. Sotska, P. Yu. Kravchuk. INTEGRITY OF CIVIL SERVANTS AS AN ELEMENT OF PUBLIC ADMINISTRATION: AN ADMINISTRATIVE-LEGAL ANALYSIS

The integrity of civil servants is a key factor in effective public administration and a fundamental component of the legal status of public officials. It ensures the realization of the public interest, increases citizens' trust in government institutions, shapes a culture of ethical behavior, and prevents corruption. Despite the enshrinement of the principle of integrity in Ukrainian legislation, its practical implementation faces a number of systemic challenges, including the fragmented nature of the legal framework, the lack of clear definitions of key concepts, insufficiently effective control mechanisms, and weak corporate culture. Additionally, external factors such as politicized appointments, low salaries, and instability of public service reduce civil servants' motivation to comply with ethical standards.

The study is based on the analysis of scientific publications, legislative and regulatory acts, and international experience, particularly practices in France and the Netherlands. It has been established that integrity encompasses a set of elements: prevention of conflicts of interest, transparency and accountability, professional competence, political neutrality, responsibility, and discipline. Administrative-legal mechanisms to ensure integrity are divided into preventive, control, and punitive measures. Preventive mechanisms include personnel selection, training, and the formation of an ethical culture; control mechanisms include internal, external, and public oversight; punitive mechanisms include disciplinary, administrative, civil, and criminal liability.

The study also highlights the need for a systemic approach to improving the administrative-legal regulation of integrity in Ukraine. Priority measures include clarifying and harmonizing regulatory acts, enhancing the effectiveness of preventive and control mechanisms, implementing practically oriented training for civil servants, fostering a corporate culture of ethical behavior, and strengthening public oversight. The implementation of these measures will contribute to increased transparency and accountability in public service, strengthening citizens' trust, and promoting good governance in Ukraine.

Keywords: *integrity, civil service, public administration, administrative-legal regulation, ethical standards, corruption risks, accountability, transparency, public interest.*